

CUPRINS

<i>Un prenume pe un ecuson</i>	11
<i>Gata de plecare</i>	23
<i>Borcanul cu dulceață</i>	46
<i>Câțiva puiuți în călătorie</i>	48
<i>Îmblânzirea</i>	86
<i>Tărâmul copilăriei</i>	105
<i>Cu vârful degetelor</i>	114
<i>Ceapa</i>	125
<i>Lecția de geografie</i>	145
<i>Plecarea</i>	153
<i>În câteva secunde</i>	158
<i>Când miracolul e pe cale să se întâmple</i>	161
<i>Dulceața pielii sale</i>	166
<i>Jucărioara preferată a lui Lulu</i>	169
<i>Elevatorul</i>	176
<i>Aparatul de cafea</i>	183
<i>Propria ei madlenă proustiană</i>	185
<i>Stejarul răsucit</i>	188
<i>Fleacuri urgente</i>	190
<i>Un proverb</i>	193
<i>Ridurile fine din jurul ochilor</i>	197
<i>Rezumatul</i>	201
<i>Așteptarea</i>	206
<i>Firicelul de zahăr</i>	207
<i>Liftul</i>	214
<i>O zi fără</i>	218
<i>Pe urmele propriului destin</i>	226
<i>Lăsați-mă</i>	230
<i>În brațele ei</i>	234

<i>Niște valuri mici și amărâte</i>	237
<i>Doar cât să-ți iei rămas-bun</i>	242
<i>Printre flori și printre nori</i>	245
<i>Vai, cât de mult sufăr!</i>	249
<i>Viața nu e un lung fluviu liniștit</i>	255
<i>În caz de forță majoră</i>	259
<i>Dă-i o șansă barajului</i>	261
<i>Crăciun fericit</i>	269
<i>O căciuliță pentru Popi</i>	271
<i>Fetița și secretul cel mare</i>	273
<i>Gâdilături</i>	279
<i>Oprirea scurgerilor</i>	283
<i>Pe zăpadă</i>	287
<i>Masculi care nu domină</i>	292
<i>Reeducarea</i>	295
<i>Peștera Uitării</i>	297
<i>El te așteaptă</i>	300
<i>Liftul (2)</i>	302
<i>O furtună primăvărată</i>	309
<i>Vârfuri care erau, de fapt, dealuri</i>	318
<i>Coalescență</i>	323
<i>Mulțumiri</i>	335

Coalescență : s.f. din lat. *coalescere*, „a crește cu”

1. BIOL. Concreștere, sudare a două organe învecinate.

2. CHIM. Contopire a picăturilor dintr-o emulsie sau a granulelor dintr-o suspensie în picături sau particule mai mari.

3. LINGV. Contrație a două sau mai multe elemente fonice într-unul singur.

Dicționar explicativ

Aici :

4. Apropiere care are loc între persoane sensibile și aflate în suferință, al căror contact duce la o reconstrucție trainică a fiecărui element, prin întregul pe care îl alcătuiesc.

Un prenume pe un ecuson

Julie a văzut multe la viața ei.

Ar fi putut să se opună, să riște, să-și piardă locul de muncă, dar să-și păstreze demnitatea.

Care demnitate?

Femeia asta mărunțică nu mai știe de mult ce înseamnă demnitatea. Atunci când trebuie să supraviețuim, ne luăm adio de la toate marile speranțe pe care ni le-am făcut atunci când eram doar niște copii. Și îndurăm, acceptăm, ne supunem fără să scoatem o vorbă.

Și în plus, ea are nevoie de acest loc de muncă. Are mare nevoie. Iar nemicul ăsta de Chasson o știe prea bine. E un director fără scrupule, în stare să dea afară o casieră din cauza unei greșeli de zece euro ! Darămite când e vorba de cincizeci! Cu toate astea, Julie știe cine i-a furat cei cincizeci de euro atunci când era cu spatele. Însă ești prost văzut dacă-ți părăști colegii. Ești foarte prost văzut. Și te mai alegi și cu o reputație de care e aproape imposibil să scapi! Așa că ea preferă să evite toate astea.

„Domnișoară Lemaire, dacă vreau, aș putea să vă dau afară imediat. Totuși, eu știu care este situația dumneavoastră, știu că nu puteți să restituiți banii. V-aș putea ruga să găsiți o modalitate de a îndrepta greșelile de la casa de marcat, să nu vă îndoiiți de asta! Știți la ce mă refer, da? Dacă nu, întrebați-le pe unele dintre colegile dumneavoastră, ele au

înțeles ce au de făcut”, i-a spus el pe un ton aspru, fixându-l cu privirea, fără nicio remușcare și cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

Nemernicul!

Cu toate astea, se prezintă bine. E ginerele ideal. E înalt, zvelt, zâmbitor, cu bărbia colțuroasă și cărunt la tâmpile. Merge mereu ținând o mână la spate ca să inspire încredere, ca să-i îmbărbăteze pe ceilalți. Are mereu câte o vorbă bună pentru angajații pe care trece să-i salute în fiecare luni dimineață. Are o soție elegantă și copii politicoși. E genul de om care a început de jos și care a avansat în carieră cu sudoarea frunții, impunând respect și admirație. Iată una dintre fețele monedei. Apoi, când întorci moneda și pe cealaltă parte, vezi lupul, prădătorul, bărbatul care vrea să aibă femeile la picioarele lui doar pentru a-și dovedi că el este cel mai puternic.

Câteva minute mai târziu, Julie străbate cu pași repezi holul lung care separă biroul directorului de galeria comercială. Pauza ei aproape că s-a terminat. Ar fi preferat să și-o petreacă făcând altceva în loc să fie convocată astfel. Își șterge cu furie o lacrimă răzleață de pe obraz, cu dosul mâneicii. E un semn regretabil de slăbiciune pe care trebuie să-l alunge imediat.

Pentru că Julie a trecut prin multe.

Se numără printre cei față de care soarta este necruțătoare.

Se mai întâmplă...

Paul Moissac stă în fața raionului cu pizza congelată, neștiind ce să aleagă. Alegerea baxului de bere pe care-l ține în mână nu i-a dat bătăi de cap, dar acum e altceva! Ar putea fi chiar prima oară când pune piciorul într-un

supermarket. Cel puțin, e prima oară când face asta de unul singur.

Soția lui l-a părăsit acum o lună. Înainte să plece, dintr-un ultim elan de generozitate, care probabil i-a dat sentimentul înălțător că și-a făcut datoria, a umplut frigiderul cu mâncare. Era femeia perfectă în toată splendoarea ei – până în cele mai mici detalii – și căreia nimeni nu avea să-i reproșeze faptul că a plecat pe neașteptate și în mod definitiv.

Însă astăzi, Paul nu mai are de ales. Inițial poate fi benefic să slăbești un kilogram pe săptămână, dar după ce treci de un anumit prag, se dovedește a fi riscant. Și când se gândește la ideea de a fi singur la o masă într-un restaurant, se simte atât de deprimat încât îi piere pofta de mâncare. Poate că la cincizeci și unu de ani, e timpul să știi cum să te descurci într-un magazin alimentar. În cele din urmă, alege cea mai scumpă pizza. Ar fi culmea să mănânce orice găsește, pe motiv că soția lui l-a părăsit după treizeci de ani împreună.

Când are de ales, cumpără întotdeauna cele mai scumpe lucruri, convins fiind că aceea e o garanție a calității. Străbătând raionul de „legume-fructe” își amintește de una dintre frazele preferate ale soției sale, pe care o spunea din automatism, la fel ca pe toate celelalte. *„Cinci fructe și legume pe zi.”* O strecura între *„O să mori din cauza fumatului”* și *„Alcoolul dăunează sănătății tale”*.

Cât de obositoare mai era!

Cu toate astea, strânge câteva mere într-o pungă de plastic și se îndreaptă către casele de marcat. Își ține în mână cele trei produse, așteptând să prindă un pic de loc liber ca să le pună pe banda rulantă. Înaintea lui, o femeie

enormă tocmai ce și-a golit un coș întreg plin cu porcării. Uite pe cineva care nu s-ar fi înțelea deloc cu soția lui.

Își dă repede seama că nu a ales cea mai bună casă de marcat astfel încât să poată părăsi cât mai repede acest bârllog al consumerismului, dar casiera e drăguță. E nesuferită, dar drăguță. Acesta e privilegiul frumuseții: compensează pentru un caracter urât. Întotdeauna. Femeilor frumoase li se iartă totul, chiar înainte de a spune ceva. Cea din fața lui abia dacă se uită la clientă atunci când îi înmânează restul, și între timp își șterge de pe obraz o lacrimă venită din senin. Nu, nu îi tremură bărbia, nu are o respirație sacadată și nici nu îi lucesc ochii – chipul ei are o expresie de nepăsare, cu excepția unei lacrimi care și-a permis să-și facă apariția.

I-a venit rândul lui Paul.

— Bună ziua, Julie!

— Ne cunoaștem? întrebă ea, ridicând privirea, mirată.

— Nu, dar așa scrie pe ecusonul dumneavoastră. Altfel, de ce mai aveți un ecuson cu numele dumneavoastră scris pe el?

— Pentru a fi pârâte la casa centrală atunci când facem un calcul greșit și când avem o eroare de trei cenți. Rareori se întâmplă să ne salute cineva.

— Am câteva defecte, dar nu sunt un turnător.

— Nu ați cântărit merele, spune ea pe un ton neutru și indiferent.

— Trebuia?

— Păi da!

— Și ce fac acum?

— Ori mergeți să le cântăriți, ori renunțați la mere.

— Merg, mă duc repede, răspunde Paul, luând punga.

Dar de ce ține morțiș să cumpere merele?!

— Nu vă grăbiți, asta nu-mi schimbă viața cu nimic! comentează tânăra în șoaptă, pe când el dispăruse deja de la coadă.

Clienții din spatele lui încep să se impacienteze. Julie profită de pauză ca să-și întindă spatele, care o doare de mai bine de o săptămână.

Bărbatul revine gâfâind și pune merele cântărite în fața tinerei.

— Atunci când ați cântărit, ați tastat codul pentru struguri în loc de mere!

— Serios?

— Struguri Golden. Scrie pe etichetă. Iar aici aveți mere Golden.

— E așa de important?

— Veți plăti mai mult. Puteți să mergeți din nou dacă vreți.

Larma care începe să se intensifice la coadă îl descurajează.

— Nu contează, le iau așa. Poate că merele vor fi mai bune! spune el zâmbindu-i.

Julie schițează un zâmbet ușor. A trecut foarte mult timp de când un bărbat nu a mai fost drăguț cu ea. E bine că măcar o dată se întâmplă asta! Și totuși, la douăzeci de ani, Julie deja nu mai este obișnuită să primească astfel de atenții. S-a obișnuit ca lipsa grijilor și demnitatea ei să fie ceva la care nu mai speră.

— E o seară de meci? Întreabă ea, întinzându-i bonul.

— Nu, de ce?

— Întrebam si eu așa. Berea, pizza...

— E o seară de burlac!

— Nu se exclud reciproc.

Julie nu catadicsește să-i răspundă clientei următoare care încearcă să o ia de martor, indignată că nu se poate să nu fii la curent cu faptul că fructele și legumele se cântăresc. E genul de „bla-bla” pe care tânăra nici măcar nu îl mai aude. Deja s-a săturat de mult de ZBLM. Zâmbet – Bună ziua – La revedere – Mulțumesc. Face asta doar atunci când știe că este supravegheată. Cel puțin, incidentul cu merele i-a permis să ridice piciorul de pe accelerație pentru câteva minute și să bea din sticla ei cu apă aromată, ca să mai scape de gustul amar pe care i-l lasă acest loc de muncă.

Degeaba.

A profitat de această ocazie și pentru a se gândi la Lulu, iubirea vieții ei. E singura imagine care poate stăvili valul de emoție pe cale să izbucnească din spatele pleoapelor.

Jérôme stă așezat pe canapeaua lui, cu spatele drept. Privește în gol. Zilele lui de muncă sunt din ce în ce mai obositoare. Nu mai suportă bătăturile de pe picioarele buinicuțelor ursuze, sclifosiții care nu vor să deschidă gura pentru ca el să poată verifica dacă secrețiile gâlbui sunt un semn de angină, femeile la premenopauză, care vorbesc despre bufeurile lor ca despre un flagel de neînvinș. Ce să mai zici despre asigurații social care vin buluc să ceară adeverințe pentru șomaj pentru că s-au îmbolnăvit de lenevită cronică?

În schimb, el muncește ca un nebun de zece ani – până la epuizare – ca să-și termine cu bine studiile de medicină și să ia în primire pacienții de la țară care, în câteva luni, au trecut de la un sentiment de neîncredere față de un nou-venit, la pretenția ca el să le fie dedicat în totalitate.

A fost nevoie să se întâmple nenorocirea ca să deschidă ochii asupra propriei vieți. Și simte că, în lipsa unei pauze,

ar putea avea loc o altă catastrofă. Nici măcar tăria din paharul pe care îl bea în fiecare seară nu-l mai ajută să facă față. Uită confuz întâmplările, adoarme ca dus, se trezește la două dimineața și se sucește de pe o parte pe alta până în zori. Și, când sună alarma, se trezește dintr-un somn dureros, agitat, cu un sentiment insuportabil de singurătate.

Singura persoană care-l poate înțelege cât de cât este tatăl său, chiar dacă nici pentru el nu este o perioadă tocmai bună. O să-l sune mâine ca să afle dacă este liberă căsuța din Bretania în această perioadă. Poate că valurile line și regulate îl vor ajuta să-și regăsească liniștea în mijlocul freamătului.

Micuțul s-a instalat în sufragerie. Dacă lui îl urmărește cu coada ochiului în timp ce pregătește cina. A scos toate animalele din plastic din cutia cu jucării și le-a așezat în cerc. Elefantul gri miniatural stă lângă un câine alb, imens, iar cele trei găște sechestrate pe peticul de iarbă probabil că se întrebă cum de au ajuns lângă un dinozaur mov, nu cu mult mai mare ca ele.

Copilul le vorbește ca unor prieteni adevărați, le ia pe fiecare în parte și le duce să bea apă din floarea albastră aflată în colțul covorului multicolor din bumbac. Petrecând timp în lumea lui populată de animale, el se detașează de toată presiunea emoțională căreia a trebuit să-i facă față la școală, pe parcursul zilei. Uită de băiatul mai mare care i-a șterpelit a doua prăjitură când educatoarea era întoarsă cu spatele, de vesta pe care și-a găsit-o pe jos, sub cuier, călcată în picioare și murdară, de desenul peste care s-a răsturnat vasul cu apă în care erau înmuiate penelurile. Educatoarea i-a promis că o să poată face altul. Însă el pe

acesta voia să-l ofere mamei lui când va veni diseară acasă,
de la muncă.

Animalele din plastic sunt mai înțelegătoare...

De doi ani sunt casieră și asta e prima oară când un client îmi zice bună ziua spunându-mi pe nume. Se întâmplă atât de rar să întâlnești oameni amabili. De obicei, abia dacă se uită la mine, consideră că nu merit să fie politicoși cu mine, atunci când se-mbulzesc pentru că nu mă mișc destul de repede. Sunt cei care, prin felul în care se uită la mine, mă fac să înțeleg că sunt doar o casieră, sunt și cei care, sub pretext că clientul este rege, cred că totul le este permis, chiar și remarcile deplasate sau sexiste. Mai sunt și cei care continuă să vorbească la telefoanele lor mobile ca și când aș fi doar o mașinărie, așteptând ca prețul să se afișeze pe ecranul casei de marcat, și care pleacă fără să-mi arunce măcar o privire.

Însă am învățat să mă apăr. Unele colege încasează în tăcere; în schimb, eu răspund, oamenii nu-și dau seama. N-au decît să vină în locul meu. N-ar rezista nici două zile în vacarmul ăsta, în curent, încercând să mânuiască articolele grele pe care trebuie să le tragi pînă în fața scannerului rupându-ți spinarea și îndurând zgomotul repetat produs de bipul răsunător. Și nu mai vorbesc de nemernicul ăsta de Chasson, care se poartă cu noi de parcă am fi niște vite.

Într-o bună zi o să-l fac să plătească. Și va regreta.

Când Lulu va fi mare, când nu va mai avea nevoie de mine, nu mă voi mai lăsa călcată în picioare. Și în sfârșit voi fi liberă. O să am ocazia să mă răzbun pe toți ticăloșii de pe pământ care tratează femeile cu brutalitate, care consideră că sunt stăpânii lor și că le au la degetul lor mic. Cine se cred să gândească în felul ăsta?

Însă tipul de astăzi avea în privirea lui acel ceva care îl făcea să pară sincer și drăguț. Ar trebui totuși să fiu prevăzătoare. Am fost trasă pe sfoară de mai multe ori. Deși poate părea ciudat, am simțit că el este diferit.

În primul rând, este în vârstă. Nu e cum sunt cocoșii ăștia tinerei care, pe motiv că sunt în floarea vârstei și un pic simpatici, cred că pot sări pe tot ce mișcă.

În plus, era pierdut, ca și cum ar fi venit de pe o altă planetă, cu punga lui cu mere, greșit etichetată.

Uneori mi-ar plăcea să plec tocmai acolo, pe o altă planetă. Una care să nu fi cunoscut ororile umanității ce ne pun direct la zid și care fac să sufere trei sferturi dintre noi...

Uneori în viață, ai sentimentul că întâlnești oameni care fac parte din același univers ca tine... Oameni care vin din afara omenirii, care sunt diferiți de ceilalți și cu care ești pe aceeași lungime de undă sau care trăiesc în aceeași iluzie ca tine.

Așa m-am simțit eu astăzi...

Și asta ajută.

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU...

Gata de plecare

— Bună, Julie, îi spune bărbatul după ce și-a așezat cumpărăturile pe banda rulantă.

— Bună ziua, domnule. Astăzi ați cântărit tot? Întreabă ea, fără a avea intenția de a-și bate joc de el.

— Fac progrese... Și dumneavoastră? Sunteți mai bine acum?

— Mai bine?

— Nu erați un pic supărată data trecută?

— Nu! răspunde ea pe un ton sec.

— Deci aveți un fir de praf în ochi?

— Exact! Trebuie să plătiți sacoșa termoizolantă; o mai luați?

— Da! Prinde bine să ai una, nu credeți?

— Dumneavoastră știți mai bine. În total face patruzeci și șapte de euro și nouăzeci și cinci de cenți.

— Poftim, spune bărbatul întinzând o bancnotă de cincizeci, păstrați restul.

— Sub nicio formă. Nu avem voie să primim bacșișuri.

— Așadar, dacă vreau să vă invit să ieșim să bem ceva, va trebui să aștept să terminați serviciul?

— Nu știu dacă va fi posibil.

— Vă temeți că o să vă iasă vorbe?

— Aproape că mi-ați putea fi bunic!

— Haideți să nu exagerăm, o să mă simt jignit!

— Mi-ați putea fi cel puțin tată...

— Un tată nu are dreptul să bea un pahar cu fiica lui?

— Nu sunt fiica dumneavoastră.

— Nimeni nu știe asta, putem să ne prefacem că așa stau lucrurile.

— Ce căutați, de fapt? Prospături?

— Caut o angajată coruptă care ar putea să mă inițieze oferindu-mi ponturi despre cum să mă descurc într-un astfel de magazin.

— Depinde ce căutați.

— Caut să mă adaptez etichetei de burlac după ce am trăit timp de treizeci de ani cu o femeie care se ocupa de toate, inclusiv de cumpărături.

— Deci căutați o prospătură!

— Acum că am o sacoșă termoizolantă, trebuie s-o folosesc la ceva.

— Nici dacă mi-aș suga burta n-aș încăpea în sacoșa dumneavoastră.

— Nu vă cer chiar atât de mult, tot ce vă cer este să acceptați să ieșim la un pahar după ce terminați serviciul. La ce oră terminați?

— Astăzi am pauză între treisprezece și cincisprezece.

— Unde mâncați?

— Am un măr.

— Un măr? Un măr nu-i îndeajuns de hrănitor, nici măcar dacă dai pe el cât dai pe struguri. Vă aștept la rândul 2 din parcare, în zona P, de la Paul, am un Audi gri, un jeep; o să mergem undeva să mâncăm.

Julie îi întinde bonul, trăgând cu ochiul spre clienții următori care, fiind obligați să aștepte, o privesc cu furie. Trebuie să aibă grijă. S-ar putea ca ei să facă o plângere

către director, iar el ar putea profita de ocazie pentru a-i cere să-i facă pe plac.

Încă nu știe dacă în cele ce urmează va merge la jeepul parcat în zona P. Cine știe dacă bărbatul acesta nu-i va cere și el altfel de lucruri? În același timp, când ești într-o parcare ziua-n amiaza mare, nu ți se poate întâmpla mare lucru. Și în plus, era înduioșător să vezi cum încerca să o scoată la capăt în calitate de proaspăt burlac care-și face cumpărăturile.

Este ultima ei zi de muncă înaintea celor trei săptămâni de vacanță, așa că are motive să sărbătorească. Va putea petrece altfel cele două ore pe care le-ar fi petrecut omorându-și timpul în centrul comercial, neputând să ajungă acasă din cauză că nu are bani să plătească benzina și din cauză că își folosește mașina cât mai puțin posibil. Bineînțeles că are o carte în geantă – ultima pe care a împrumutat-o de la bibliotecă – dar cum să se izoleze de vacarmul din jurul ei? Sala de relaxare rezervată personalului este sinistră, nu are ferestre, iar cei de la raionul de măcelărie îi adresează mereu remarci grosolane, ca niște boi ce sunt.

În plus, având în vedere că are un jeep marca Audi, probabil că tipul ăsta își permite să o ducă la un restaurant bun. O să mănânce pe săturate ca s-o țină până la sfârșitul lunii, care se anunță a fi dificil.

La fel ca toate celelalte...

Jérôme a găsit o înlocuitoare. Nu are foarte multă experiență, dar ce mai contează. Vrea să meargă să vadă marea, să privească orizontul pierdut în depărtare, să încerce să uite adâncimile mocirloase în care se afundă de trei luni încoace.

Tânăra trebuie să sosească în seara asta, îi lasă în grijă chiar și casa lui, cât va fi plecat. În această noapte vor sta împreună pentru că el pleacă abia mâine. Tocmai ce l-a sunat tatăl său pentru a-l anunța cu privire la ora plecării. Tatăl său care, la rândul lui, râvnește și el la aerul de mare.

Dar din alt motiv. Un soi de suspin de ușurare.

Mai are doar două ore de consultații. Se agață de ideea că va pleca în călătorie pentru a găsi puterea să-și păstreze spatele drept și capul sus. Un medic trebuie să fie bine. Un medic nu cedează niciodată. Un medic este soclul de care se agață pacienții firavi. Trebuie să fie tare ca o stâncă.

Tu vorbești de un soclu indestructibil !

Sfârșamat, redus la neant în urmă cu câteva luni, soclul nu mai susține pe nimeni. El ascultă, prescrie, palpează, suturează, dar nu mai oferă susținere. Totuși, rezistă fără să ia medicamente antidepresive – e ceva! Dar mai este și alcoolul.

Copilul așteaptă cu nerăbdare să iasă de la grădiniță. Vine să-l ia Tușica, iar mama va intra numaidecât în concediu. Va fi cu el în fiecare seară și în fiecare dimineață. Chiar și la amiază, de fiecare dată! Deși mănâncă mai bine la Tușica, preferă să fie cu mama lui.

Nu-i place la grădiniță. E drept că învață câteva cântece, dar este prea mult zgomot, sunt prea mulți copii care se îmbrâncesc și care-l necăjesc, are prea multe lucruri de făcut, aude prea multe lucruri, trebuie să asculte prea multe lucruri.

Mama lui i-a promis că nu va merge în fiecare zi la grădiniță cât timp ea va fi în concediu, pentru că vrea să petreacă cât mai mult timp cu el. Nu contează ce va spune educatoarea.

Mama lui nu este ca celelalte mame. În primul rând, este cea mai frumoasă. Și este și cea mai tânără. Uneori, ai spune că e sora lui mai mare care îl așteaptă când iese de la grădiniță. Și în plus, puțin îi pasă ei de ce cred ceilalți.

Ea mai folosește și înjurături. Pe când el este pedepsit dacă înjură la grădiniță. Bine mai e să fii adult, nu te mai muștruluiește nimeni pentru că înjuri.

Însă, în unele seri, mama lui plânge în fața hârtiilor întinse pe masă, când își face calculele pe computer.

Pe el nu-l deranjează deloc să mănânce paste în fiecare zi. Îi plac pastele. Dar e drept că sunt mai bune cu un pic de carne. Sunt mai bune decât cu unt. Tușica are avantajul că e destul de înstărită pentru a cumpăra mâncare bună...

Ora treisprezece.

Pauză.

Are chef să meargă în zona P și să se întâlnească cu bărbatul acela care pare amabil. Fără să mai stea pe gânduri. Totuși, ar putea să-i fie tată! Dar e bine să-ți schimbi părerile din când în când. Iar apoi, ideea de a lua masa în adevăratul sens al cuvântului nu-i displace.

Când intră în zona P, jeepul este deja acolo, semnalându-și prezența cu ajutorul farurilor. Bărbatul îi zâmbeste prietenos când se urcă pe locul din dreapta. Interiorul mașinii este din piele, panoul de bord este din acaju, mocheta este impecabilă. Nici urmă de pietriș.

Oare cum reușește ?

E o diferență ca de la cer la pământ între acest tip de mașină de lux și Renault-ul ei 5 vai de capul lui, învechit, care stă să se dezmembreze de fiecare dată când învârte cheia în contact. E-adevărat, ea nu prea ține la curățenie, mai ales în cazul unei mașini care, după părerea ei, trebuie

doar să o ducă din punctul A în punctul B. Important este să meargă. Nici nu îndrăznește să se gândească la o pană. Are nevoie de ea ca să muncească, deci ca să trăiască. Pentru ea, sabia lui Damocles este o curea de distribuție care ar fi trebuit deja schimbată cu douăzeci de mii de kilometri în urmă. Mecanicul i-a explicat că dacă cedează, o să-i distrugă motorul. Julie i-a răspuns că dacă ar schimba-o, nu ar putea să-și plătească chiria. El i-a răspuns pe bună dreptate că dacă își distruge motorul, ea nu va mai putea merge la muncă, pierzându-și astfel serviciul și neputând astfel să-și mai plătească nici chiria.

Având în vedere că mecanicul nu era vreun bancher, ea se roagă ca nu cumva să cedeze cureaua.

Paul îi propune să meargă la un restaurant pe care ea nu-l știe. Ea știe foarte puține restaurante. Este la câteva minute distanță.

— Sunt încântat că ați venit, îi spune el, simplu.

— Să nu vă așteptați la nimic din partea mea, v-o spun de pe-acum ! răspunde Julie pe un ton sec.

— Doar lătrați sau și mușcați ?

— Nu latru, doar fac precizări.

— La ce altceva aș putea să mă aștept din partea dumneavoastră, în afară de niște ponturi comerciale bune?

— La favoruri, sunt obișnuită cu asta.

— Ei bine, nu, eu nu!

— Rar se-ntâmplă asta.

— Toți bărbații sunt mojici?

— Așa cred.

— Puneți o presiune neașteptată pe umerii mei, aproape că mă simt stingher.

— De ce?

— Pentru că acum trebuie să vă dovedesc că nu sunt unul dintre ei.

— Este chiar atât de dificil pentru un bărbat?

— Nu... bine, da... nu știu. O să vedem.

Nu se-aude nici musca...

— Vă propun doar să mergem să mâncăm, reia Paul, să vorbim despre tot ce ne trece prin cap, despre dumnea-voastră, dacă vreți, despre mine, dacă vă interesează, fără presiuni sau gânduri ascunse.

— Îmi convine, conchide tânăra.

— Dar mai ales, vă invit să mâncați ceva mai mult decât un măr!

— M-am obișnuit să mănânc un măr la prânz...

— Obișnuința nu asigură echilibrul alimentar.

— Fac și eu ce pot.

— Astăzi veți putea să mâncați tot ce găsiți în meniu, cu condiția ca la întoarcere să nu vomitați pe panoul meu de bord.

— O să încerc, răspunde Julie, zâmbind în sfârșit.

Restaurantul este elegant. Julie aproape că se simte stingheră în jeanșii ei zdrențuiți, cu tricoul ei decoltat și cu bascheții ei spălăciți.

— Sunteți sigur că mă vor primi? se îngrijorează ea.

— De ce nu?

— Nu mă încadrez în decor.

— Nu vă cere nimeni să vă agățați de perete.

— Mă rog, o să las o impresie proastă, nu?

— Da, bineînțeles! Dar puțin ne pasă! Atât timp cât ești posesorul unui card bancar, ai dreptul să lași o impresie proastă. Este chiar destul de distractiv.

— Dar eu nu am card.

— Păi... Julie, cum să vă spun... Deși îmi puneți bețe imense în roate și nu mă ajutați deloc, îmi va fi mult mai simplu să vă demonstrez că nu sunt un mitocan. De obicei, bărbații galanți invită femeile la restaurant. Cu excepția cazului în care dau de o feministă veritabilă care confundă galanteria cu mojicia.

— Presupun că feministele au un card bancar...

— În schimb, va trebui să aruncați guma de mestecat; dacă nu, atunci chiar că veți lăsa o impresie proastă.

Julie se supune. Rupe o bucată din șervetul ei de hârtie și împachetează corpul delict înainte de a-l pune în scrumieră. Chelnerul vine și le oferă meniul. Julie îl răsfoiește timp de câteva momente și apoi îl închide cu vehemență.

— E vreo problemă? întrebă Paul. Nu vă tentează nimic?

— E prea scump pentru mine..., răspunde ea cu un nod în gât.

— Sunteți feministă?

— Nu, de ce?

— Deci nu v-ați gândit să plătiți?

— O să am senzația că mestec o bancnotă de cinci euro, de fiecare dată când iau o înghițitură.

— Nu vă uitați la prețuri!

— Nu pot să rezist tentației, a devenit o obișnuință; mă uit la prețul fiecărui lucru, oricât aș încerca să mă opun, coloana din dreapta îmi atrage privirea...

— Atunci o să vă citesc eu meniul.

— O să zică lumea că nu știu să citesc.

— Atunci o să vorbesc în șoaptă.

— În cazul ăsta, o să zică lumea că îmi spuneți vorbe dulci, deși ați putea să-mi fiți tată.

— Julie, lăsați lumea să zică ce vrea, răspunde el of-
tând amuzat.

Atunci Paul începe să citească meniul. Julie simte ne-
voia să-l întrerupă constant. Nu cunoaște nici pe departe
toate felurile de mâncare propuse. Dintr-un colț al came-
rei, chelnerul urmărește comportamentul ciudat de la
masa 9. Când vede că bărbatul pune meniul pe masă zâm-
bind, se apropie de cei doi.

— Domnule, doamnă, v-ați decis?

— Da. Pentru doamna, somon afumat la aperitiv, apoi
un filet mignon cu gălbiori și, la desert, un *vacherin** cu
zmeură. La fel și pentru mine. Am încredere că o să ne
aduci un vin bun, tinere.

— Ca garnitură?

— Cartofi prăjiți. În loc de mere.

— Poftim? spune chelnerul.

— Nimic, nimic, răspunde Paul, făcând cu ochiul către
Julie.

Chelnerul ia meniurile și pleacă rapid. Julie soarbe din
cocktailul ei non-alcoolic de rodii și privește curioasă
decorul.

— Este prima dată când veniți aici?

— Desigur. Nu îmi permit să merg la restaurant.

— Nici măcar așa, din când în când?

— Nu.

— Dacă ați ști ce ratați.

— Dacă ați ști câte ratez!

— Cum ar fi?

— Totul. Viața mea e ratată, în general. De ce m-ați
invitat la restaurant?

* *Vacherin* - desert tipic franțuzesc, întâlnit și în bucătăria elvețiană și
italiană, pe bază de beza și frișcă. (n.tr.)

— Mi-a fost milă de dumneavoastră.

— De mine? exclamă ea.

— Da, de dumneavoastră. Știu precis că prima oară când am fost la casa dumneavoastră de marcat nu era vorba despre un fir de praf care vă intrase în ochi. Asta m-a emoționat.

— Nu e cazul. Mi-am revenit.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce vreți să știți?

— Poate că am chef să merg să-l bat măr pe cel care v-a supărat. Îi urâsc pe cei care se poartă urât cu femeile.

— De unde știți că e vorba despre un bărbat?

— Din stima enormă pe care le-o arătați.

— Vreți într-adevăr să vă povestesc ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-mi pasă deloc, am zis asta doar ca să întretin atmosfera până vine aperitivul.

— ...

— Bineînțeles că da!

— Mă hărțuiește de luni de zile, cum fac un pas greșit, mă amenință că o să se răzbune pe mine. Zilele trecute, m-a asigurat că data viitoare o să mă forțeze să mă culc cu el.

— Poftim? spune Paul, aproape înecându-se cu înghițitura de bere.

— Nu am de ales...

— Cred că glumiți!

— Nu, și el știe prea bine că mă poate șantaja pentru că nu am de ales.

— Cum așa? spune Paul nervos.

— Cu o zi înainte, o colegă mi-a luat cincizeci de euro din casa de marcat cât timp am fost la toaletă. Am văzut-o când îmi punea la loc sacoșa. Am fost chemată la director.

Mi-a spus că ar putea să mă dea afară imediat și că data viitoare va trebui să mă port drăguț cu el.

— Nu ați pârât-o pe colega dumneavoastră?

— Nu se cade.

— Dar se cade să fiți forțată să vă culcați cu el? întrebă Paul. Nu v-a propus să restituiți banii și cu asta, basta?

— Glumiți, nu? Trebuia să profite cumva de ocazia asta. Sunt unele casiere care pot fi date afară pentru că au luat un tichet de reducere, știți, cele care ies cu bonurile de casă. Dacă clienții nu le vor, trebuie să le distrugem. Dacă una dintre noi este dată în vileag că l-a păstrat pentru ea, atunci ea poate veni cu propunerea să restituie cei 1,80 de euro, dar nemernicul ăsta poate la fel de bine să decidă s-o dea afară. Atunci vă dați seama, când e vorba de cincizeci de euro...

— În cazul ăsta, dacă știți deja care sunt riscurile, de ce nu ați înlocuit bancnota înainte ca el să-și dea seama?!

— Pentru că nu aveam banii ăștia.

— Este un bancomat la supermarket.

— V-am spus, nu aveam banii ăștia.

— Dar toată lumea are cel puțin cincizeci de euro în cont.

— Ei bine, nu. Era tocmai înainte să primesc salariul.

Atunci Paul își ia portofelul din buzunar și scoate o bancnotă de cincizeci de euro, pe care i-o întinde lui Julie. Ea îl privește cu răutate.

— Luați-i! spune Paul după câteva secunde, fluturând nervos bancnota.

— În niciun caz!

— Luați-i, v-am spus. În niciun caz, asta nu trebuie să se mai repete. Puteți să-i ascundeți în portofel și să-i păstrați pentru cazul în care se va mai întâmpla.

— Nu aveți niciun motiv să faceți asta.

— Ba, bineînțeles că am!...Trebuie să vă arăt că nu sunt un moșic. Dovada n°1.

— Asta-i bună. După ce au crezut că sunt analfabetă și amanta dumneavoastră pe deasupra, oamenii vor crede acum că mă și plătiți pentru asta.

— Oamenii vor spune că sunteți fata mea și că vă dau bani de buzunar.

— Chiar vreți să creadă că sunteți tatăl meu?

— Aveți dovezi pentru ceea ce s-a întâmplat? Aveți nevoie de ele la Tribunalul Muncii.

— Unde?

— La instituția care apără drepturile salariaților. Doar nu o să lăsați lucrurile așa, fără să faceți nimic.

— Am nevoie de acest serviciu, nu-mi pot permite să îl pierd.

— Dar e absurd...

— Așa-i viața. Trăiți pe altă planetă, sau cum?

— Nu, dar nu pot să-mi imaginez că astfel de practici sunt posibile.

— Și dumneavoastră cu ce vă ocupați în Țara Minunilor?

— Sunt inginer în aeronautică, la Bugatti.

— E interesant?

— Palpitant.

— Se câștigă bine?

— N-am probleme cu banii. De altfel, sunt la sfârșitul carierei mele și spăl puțin. Pot să trăiesc din rentele pe care le am.

— O moștenire?

— Nu, e vorba despre un brevet pe care l-am înregistrat la începutul activității mele – ideea potrivită la momentul potrivit, care m-a pus la adăpost de lipsuri.

— Mai puțin nevoia de lipsa unei soții.

— N-am nevoie de o soție.

— Nu v-a plecat soția?

— Ba da! Era și timpul. Nu o mai suportam. Era utilă în felul ei, dar na..

— Vedeți că sunteți un mojić, vorbiți despre femei ca și cum ar fi niște obiecte de uz practic. Aveți noroc că nu am card, altfel, aș fi putut să-mi permit să fiu feministă și să vă fac cu ou și cu oțet.

— Ea e cea care a considerat că e foarte convenabil să se mărite cu un bărbat gros la pungă.

— Aveți copii?

— Un băiat. Dintr-o primă căsnicie.

— Dar știi că viața dumneav oastră conjugală nu e anostă. Prima soție v-a lăsat și ea baltă...?

— Oarecum..., răspunde Paul privind în altă parte pentru câteva momente, înainte să continue: E bun fileul mignon?

— Excelent. N-am mai mâncat așa de la prima mea comuniune.

— Aveți un iubit? continuă Paul, schimbând subiectul.

— De ce întrebați?

— Așa.

— Nu am un iubit. Îl am doar pe Ludovic în viața mea.

— Cine-i Ludovic?

— Fiul meu.

— Aveți un fiu? se miră Paul.

— Da. Face trei ani.

— Dar ce vârstă aveți? întreabă el stupefiat.

— Douăzeci de ani.

— A fost un accident?

— Să nu mai spuneți niciodată că Ludovic a fost un accident. Este cel mai frumos lucru din viața mea.

— Și tatăl?

— Nu există.

— A fost clonare, partenogeneză sau miracol biblic? întreabă Paul amuzat.

— O băută...

— Și asta e motivul pentru care aveți atâta nevoie de un serviciu, încât riscați să îndurați ororile la care vă supune directorul?

— Da, o fac pentru el.

— Părinții nu vă ajută?

— Tata mi-a trântit ușa-n nas când a aflat că sunt însărcinată.

— Și mama?

— De-atunci bea mereu, ca să uite. Ne întâlnim pe ascuns. Rareori.

— Ce tablou!

— Un Picasso. O viață ca nicio alta.

— De ce v-a trântit ușa-n nas?

— E un catolic fundamentalist.

— Fundamentalist?

— Da, așa presupun, altfel i-ar fi fost puțin milă de mine. Însă oricum nu-l mai suportam. Situația de acasă devenise infernală. Niciodată nu am putut fi așa cum își dorea el. Când ești mică, accepți să porți fustele în carouri ca să mergi să te joci în zăpadă, dar în adolescență începi să-ți pui întrebări. Și să te răzvrătești.

Julie și Paul continuă discuția în timpul desertului. Ea îi povestește despre căminul în care a locuit cu fiul ei timp de un an de zile, până a devenit majoră, apoi despre întreruperea studiilor după ce și-a luat bacul, despre munca

silnică pe care trebuie s-o facă pentru a se descurca, despre slujba actuală de casieră, unde câștigă puțin și care presupune să lucreze în ture total aiurea, dar care e singura ei sursă de venit pentru a se întreține. Despre zilele ce se scurg monoton și despre cât e de fericită în această seară pentru că a intrat în concediu, chiar și pentru simplul motiv că nu-l mai întâlnește pe nemernicul ăsta de Chasson. Și mai ales, pentru că poate petrece mai mult timp cu fiul ei, cu care de regulă stă foarte puțin: o dată la două zile iese târziu de la serviciu.

— Bănuiesc că nu aveți cum să plecați în vacanță? Fiul dumneavoastră merge la grădiniță.

— Cât sunt în concediu, n-o să mergă la grădiniță decât dacă o să aibă chef. Va avea destul timp de-acum încolo. Dar, bineînțeles, nu plec...

— Mersul la grădiniță nu e obligatoriu?

— Nu. Educația este obligatorie. Dar, la trei ani... Nu e ca și cum ar face integrale sau ar studia energia cinetică.

— Știți toate astea? se miră Paul.

— Da, de ce?... Oi fi eu casieră, dar nu sunt tâmpită. Am luat bacul cu specializare în științe.

— De ce nu ați continuat?

— Cu ce?

— Hmm..., răspunde Paul cu un zâmbet încurcat. Vă place Bretania?

— Nu am fost acolo niciodată. Când eram mică, în fiecare vacanță, mergeam la Lourdes. Dar cred că e frumos.

— Veniți cu mine.

— Poftim?

— Măine-dimineață plec în Bretania, să mă odihnesc pentru câteva zile. Sunteți liberă, veniți cu mine.

— Și fiul meu?

— Cu fiul dumneavoastră, bineînțeles. O să-l învățăm despre cinetica valurilor și forța arhimedică. Va învăța de dinainte programa și-o va uimi pe educatoarea de la grădiniță.

— O să încep să cred că într-adevăr vă așteptați ca eu să fac lucruri care nu se cuvin.

— Va fi și fiul meu acolo. Are nevoie să se recreeze.

— El știe de asta? E de acord?

— Nu, ca răspuns la prima întrebare, și nu știu, ca răspuns la a doua. Nu îi cer să fie de acord. E casa mea, e mașina mea, îi ofer din timpul meu ca să-l iau cu mine acolo, tot ce-ar mai lipsi ar fi să mai fie și exigent pe deasupra. Și în plus, o să-l faceți să se mai gândească și la altceva.

— Și el caută proaspături?

— Nici el nu e un mojic. Încetați să credeți că stârniți interesul doar pentru astfel de lucruri.

— Atunci, pentru ce vă stârnesc interesul?

— Mă înduioșați.

— Vă provoc milă?

— Deloc. Dar am vorbit într-o oră cât n-am vorbit cu soția mea în ultimele șase luni. Mă simt bine. Și-apoi, mereu am visat să am o fată.

— Vreți într-adevăr să lăsați impresia că sunteți tatăl meu...

— Deci, sunteți de acord?

— Să fiți tatăl meu?

— Nu! În legătură cu Bretania.

— Nu știu, trebuie să mă gândesc...

— Sunați-mă în seara asta, după ce luați o decizie, îi propune, Paul oferindu-i o carte de vizită.

— Nu am telefon.

— Serious?

— L-au tăiat în urmă cu trei luni.

— Atunci o să trec să vă iau, mai vedem noi atunci. Măine-dimineață, la ora șapte. Unde locuiți?

Julie îi indică adresa, îi spune că se ajunge ușor la ea, stă chiar lângă biserică, într-una din locuințele sociale instalate în mijlocul fostului prezbiteriu.

— Ce ciudat. Ați fost dată afară de un tată prea înverșunat în privința religiei și acum locuiți într-un fost prezbiteriu...

— Și aud clopotele în fiecare dimineață și în fiecare seară! La fel ca pe vremuri. Doar că nu sunt aceleași.

Jérôme o pândește pe tânăra care sosește în curtea prunduită din fața casei. Aceasta parchează, își strânge câteva lucruri în geantă, aruncă o privire în oglinda retrovizoare și-și aranjează, cu un gest mașinal, o șuviță de păr. Apoi o vede cum inspiră adânc, cu ochii închiși, și cum suspină profund înaintea să coboare din mașină. Se îndepărtează de fereastră, pentru a nu lăsa impresia că o spionează, și începe să coboare scările către intrare. Soneria a-nceput deja să sune.

Deschide ușa și vede în fața lui o femeie tânără, agitată și stânjenită.

— Bună ziua! spune ea, întinzând o mână moale ca aluatul și privind un pic într-o parte. Sunt Caroline Lagarde, înlocuitoarea dumneavoastră.

— Bună, Caroline! spune Jérôme, încercând să schițeze un zâmbet.

Rezultatul nu e prea grozav. Zâmbetele lui sunt mai degrabă niște grimase. De câteva luni, totul la el sună fals.

— Ați găsit ușor adresa?

— Cu GPS-ul găsești chiar și cele mai ascunse locuri.

— Vi se pare că este un loc ascuns?

— Nu, deloc, nu asta voiam să spun, îmi cer scuze, răspunde tânăra coborându-și privirea, vădit jenată.

— Vă tachinez. Aveți vreo valiză de descărcat?

— Da, mă duc să o iau.

— Permiteți-mi să vă însoțesc.

Cu tocurile ei mici, tânăra pășește prin prundiș ca pe ghețuș. Îi zâmbește jenată gazdei sale.

— Cred că va trebui să încep să port teniși ca să pot lucra aici.

— Doar dacă vreți să ieșiți pe-afară. Apartamentul este la etaj și cabinetul e la parter. Nu e nicio pietricică între ele. În schimb, pentru vizitele la domiciliu...

— În orice caz, va trebui să mă acomodez. Este prima oară când înlocuiesc pe cineva, nu vă e teamă?

— Dacă întrebați la modul ăsta, s-ar putea să încep să-mi fac griji. Cu toții am trecut prin asta. Trebuie să începi de undeva odată și odată.

— Sunteți foarte amabil că m-ați primit.

— Am nevoie de o pauză.

— Da, îmi cam dau seama de asta.

— Văd că vă pricepeți să faceți complimente.

— Scuze, îmi pare rău, nu asta voiam să spun. Adică... lăsați impresia că nu vă simțiți foarte bine, spune ea privindu-și picioarele.

— Nu vă cereți scuze. Vă tachinez iar. Încerc să vă liniștesc, păreți foarte agitată.

— Asta pentru că e prima oară când țin locul cuiva. Mi-e teamă că n-o să mă descurc.

— Să nu omorâți pe nimeni, asta-i tot ce vă cer.

— Sper. Pot să vă sun, dacă apare ceva?

— În cazul în care omorâți pe cineva?

— În cazul în care am nevoie să vă sun.

— Nu mă gândisem să vorbim la telefon cât iau pauză, dar, dacă chiar e nevoie, da. De asemenea, v-am lăsat și datele de contact ale medicilor care profesează în apropiere. Să nu aveți rețineri, nu mușcă.

Jérôme îi prezintă casa, cabinetul de la parter cu toate utilitățile, de la computer până la diferitele rafturi, apoi etajul și camera de oaspeți, unde ea se va putea instala timp de câteva săptămâni.

Apoi el se întoarce la bucătărie ca să prepare cina, în timp ce ea își despachetează valiza. Jérôme este tulburat de această prezență feminină, după atâtea luni de singurătate. Îl cuprinde un sentiment ciudat, ca și cum ar regăsi niște senzații pe care nu le-a mai trăit de mult, emoții înăbușite, ca și cum o parte din el care fusese uitată se trezește la viață și se umple. Nu știe cu ce anume, dar se umple, risipind golul angoasant care-l absoarbe în adâncurile lui ca o gaură neagră.

Bagajele sunt gata, tot ce-i rămâne de făcut este să doarmă câteva ore. Ar putea să facă asta chiar și pe drum. Tatăl lui este în stare să conducă mii de kilometri încontinuu. El nu mai e în stare să facă mare lucru. Chiar și prepararea unei mese în adevăratul sens al cuvântului este peste puterile lui. De fiecare dată, pastelesunt prea fierte și carnea tocată e prea uscată.

În timp ce se vaită de abilitățile lui culinare mediocre, aude deodată suspine care vin din capătul holului. Se îndreaptă către camera de oaspeți, cu prosopul de bucătărie pe umăr. Așezată pe pat, ținându-și fața în mâini, tânăra încearcă să-și înăbușe plânsul zgomotos.

— Ce se întâmplă? o întreabă Jérôme, așezându-se lângă ea.

— Mi-e... mi-e teamă, zice ea printre sughituri.

— De ce?

— Că n-o să mă descurc.

— Nu vă faceți griji. O să aveți de-a face doar cu câteva răceli, câteva otite și câțiva negi plantari. Putem vorbi la telefon despre cazurile mai complicate. Aveți încredere. Dacă ați reușit să ajungeți până aici, înseamnă că sunteți în stare. Doar dacă nu ați trișat la toate examenele. Ați trișat?

— Bineînțeles că nu! se ofensează Caroline, îndreptându-și repede spatele.

— Atunci, totul e în ordine.

Îi întinde prosopul de vase ca să-și șteargă lacrimile – trebuie să-i dea ceva, cu condiția să nu fie un cearșaf – precizând că, în schimb, lucrurile nu sunt deloc în ordine la bucătărie și că el nu știe ce să facă pentru a drege spaghele bologneze fierte prea mult timp și cu carnea prea uscată.

Câteva clipe mai târziu, tânăra reușește să îndrepte lucrurile, folosind doar puțin unt și un borcan cu sos de roșii. Aproape că este indignată de faptul că el nu are parmezan ca să-l presare pe deasupra, dar nu-și permite să aibă astfel de ieșiri. A fost destul că a plâns...

Iau masa împreună discutând despre câțiva pacienți care ar putea pune probleme. Zâmbetele discrete care luminează ochii înroșiți îl fac să creadă că presiunea mai scade. Jérôme constată că, cel puțin, ea e norocoasă pentru că știe să plângă. Uneori, asta aduce ușurare. Dar bărbații nu plâng. Bărbații sunt puternici, nu-și arată emoțiile. Bărbații nu se lasă duși de val. Încă de când era mic, i se spunea: „Nu plânge, ești bărbat!” În aceste ultime luni n-a plâns nici măcar o dată. Și amărăciunea îl roade așa cum roade

omida frunzele primăvara. Își spune că o explozie de durere i-ar fi înecat ochii, dar l-ar fi ajutat să scape de balast o dată pentru totdeauna.

În timp ce acum...

Tristețea i s-a furișat în suflet fără să-i ceară părerea. Ea se simte ca acasă. Încearcă în zadar să se distreze, nimic nu pare să funcționeze; ea este acolo, pitită într-un colț, gata să-și facă apariția la cea mai mică destindere. Fumul dintr-o casă mistuită de flăcări, deschizi o ușă și el dă năvală, pătrunde până în cele mai mărunte crăpături, îți înțeapă ochii și te împiedică să respiri. Ce fel de pompieri ai putea chema în cazul unui astfel de incendiu?

Caroline reușește să-l facă să promită că va răspunde la apelurile ei, condiție sine qua non pentru ca ea să poată dormi, măcar un pic, în noaptea asta. Apoi fiecare se îndreaptă către camera lui, schițând câte un zâmbet blând.

Ce mai întâlnire! O cheamă pentru că are nevoie de ajutor și până la urmă el este cel care oferă consolări.

M-am săturat să tot fiu indiferentă. Să nu am încredere în nimeni și nimic. Mâine-dimineață, un tip pe care nu-l cunosc va veni să mă ia ca să mergem împreună în vacanță în Bretania, fiecare dintre noi fiind însoțit de fiul său. Fiul lui e mai în vârstă decât mine și nici măcar nu-l cunosc.

Mama mi-ar spune că sunt de-a dreptul ținută să iau o astfel de decizie. Mama, care nu și-a asumat niciodată nici cel mai mic risc, nu mai vorbim de acela de a-i ține piept soțului ei. N-a făcut-o nici măcar atunci când m-a dat afară.

Eu ce risc?...

Să facă parte dintr-o rețea de trafic de femei și de copii către Asia? Ah, da, așa-i! E și asta o variantă. Dar cu astfel de temeri, nu mai faci nimic în viață. Rămâi închis în casă așteptând moartea. Precum mama.

Și dacă e sincer? Și dacă într-adevăr am reușit să-l înduioșez, așa cum spune? Și dacă el ar fi pentru mine steaua de la Betleem, cea care ar putea să mă ghideze către miracolul vieții? Nu acela pe care-l găsim în Biblie, unde fecioarele dau naștere pruncilor, fără ca nimeni să găsească ceva ciudat în asta. Nu, adevăratul miracol. Viața adevărată. Acea viață în care ai chef să te trezești dimineața și să mergi la culcare seara, spunând „Ce zi frumoasă!”. Acea viață în care îți poți

crește copiii fără să-ți fie rușine că nu le poți oferi mereu carne bună și jucării frumoase de Crăciun.

Pe de altă parte, la ce să mă aștept din partea lui? Să mă întrețină? Ca pe-o târfă? Să mă seducă? Așa, ca în Pretty Woman? Dacă el aduce cât de cât cu Richard Gere, eu nu semăn câtuși de puțin cu Julia Roberts. Și apoi, am și eu mândria mea. Mi-e greu să trec chiar și peste povestea cu cei cincizeci de euro. Că tot veni vorba, bancnota e bine ascunsă pe fundul portofelului meu și dacă am noroc să nu trec pe sub biroul idiotului ăstuia de Chasson, recunosc că o să mă bucur de ea, o să am grijă de ea și o să verific mereu să văd dacă încă este acolo.

Am sunat-o, de la cabina din centrul comercial, pe Manon, cea mai bună prietenă a mea. Aveam totuși nevoie de părerea ei, pentru că este cea mai bună prietenă a mea.

— *Profită!*

Mi-a răspuns fără urmă de ezitare. Manon este, într-adevăr, cea mai fidelă prietenă a mea.

Dacă am să merg, am s-o fac pentru a citi fericirea pe chipul lui Ludovic.

Pentru a face castele de nisip, dar nu ca cele din Spania pe care le făceam când aveam zece ani și credeam încă în Făt-Frumos care vine pe calul lui alb să o ia pe mica prințesă și să o ducă departe.*

Și apoi, pentru a vedea marea.

* Joc de cuvinte. Aluzie la expresia idiomatică *faire des châteaux en Espagne*, semnificând planuri și proiecte iluzorii, imposibil de realizat, utopice. (n.red.)

Borcanul cu dulceață

— Profită!

Manon a spus asta pentru că așa este ea. E un fel de filozofie de viață. Ea o pune în aplicare și-i încurajează și pe ceilalți să facă la fel.

Este prietenă din copilărie cu Julie și nu au pierdut niciodată legătura. A fost alături de ea când a făcut testul de sarcină. A fost alături de ea când a mers să facă ecografiile. Tot ea a fost cea care, la naștere, și-a oferit antebrațul pentru a fi strivit. Apoi i-a alinat tristețea de după naștere și chiar tristețea căreia Julie îi cădea pradă uneori și după acea perioadă.

Ea e mereu alături de ea, atunci când Julie simte că vrea să plângă. Ea e alături de ea și atunci când vine vorba de distracție. Ea e alături de ea, orice-ar fi.

Manon este o fată drăguță. E zveltă, înaltă, cu părul castaniu, ondulat, care se revarsă peste ochii căprui, de nuanța alunelor. Are o față delicată, presărată cu pistrii și un aspect simplu, dar feminin. De cele mai multe ori, frumusețea ei naturală are asupra băieților același efect pe care-l are un borcan de dulceață deschis, așezat pe masa din grădină în mijlocul verii: în jur se formează imediat un roi zumzăitor. Manon se distra mereu, văzând cât de norocoasă era, cu atâtea opțiuni la dispoziție... Asta deși cantitatea nu era și o garanție a calității.

După bac, Manon s-a îndreptat către o formație artistică. Desenează de când a fost suficient de mare ca să poată ține un creion în mână pentru prima oară. Talentul îi este egalat doar de pasiunea ei, pasiune pe care familia, prea mândră pentru a suporta să aibă o fată „artistă”, a vrut să o înăbușe din fașă. Încercările lor au fost total ratate. Cu cât încercau să o întoarcă din calea acestei meserii fără viitor, cu atât mai mult Manon se înverșuna să facă față provocării și să se zbată pentru a-și îndeplini visul. În cele din urmă, ea a intrat la școala locală de arte și înflorește în acest mediu precum o floare care se bucură de razele soarelui de primăvară.

Manon e sinceră și directă. Dar e corectă. Julie are încredere totală în ea. Ea este cea pe care o sună atunci când are nevoie de un sfat, atunci când nu mai are repere, când totul merge pe dos sau, din contră, atunci când totul merge perfect. Când le împărtășești cu o astfel de prietenă, necazurile par mai mici și bucuriile, mai mari.

Câțiva puiuți în călătorie

Abia pe la ora douăzeci și trei, în ajunul plecării, și-a simțit stomacul mai ușor după prânzul luat în acea zi. Stomacul ei nu era obișnuit cu așa ceva. Dar ce bun a fost. Julie și-a petrecut seara strângând câteva lucruri pentru călătorie. A găsit o sacoșă de plastic rezistentă, numai bună pentru a înghesui în ea jucării și câteva cărți cu povești pentru copii. De când s-a trezit, a verificat de două ori bagajele pentru a se asigura că n-a uitat nimic. Mai că nici nu-i vine să creadă că acel bărbat va veni să o ia într-o oră și să o ducă în celălalt capăt al Franței. De când își dorește să vadă marea...! Și să i-o arate lui Ludovic.

Nu prea a reușit să doarmă. Aproape că este bucuroasă. Ca de fiecare dată când un tip îi face promisiuni frumoase, Julie își face speranțe, în ciuda faptului că există riscul de a fi dezamăgită. În definitiv, cine poate spune că va veni, cine poate spune că nu a fost decât praf în ochi, că nu au fost doar vorbe-n vânt pentru a face pe interesantul sau pentru a-i obține favorurile? Se prea poate, dar nu a obținut niciun favor și părea serios. Mai rămâne varianta cu „traficul de persoane către Asia” pe care o elimină fără remușcări, respingând mediocritatea unei vieți fără visări.

Micuțul încă doarme. Îl va trezi în ultima clipă. Cu puțin noroc, va adormi la loc în mașină. A pregătit scaunul auto pentru copii, un biberon și câțiva biscuiți. Totul este

acolo, la intrare. Se învârte în cerc în garsoniera ei mică. Mai sunt patruzeci și cinci de minute până la ora fatidică ce-i va confirma că toți bărbații sunt mojici.

Sau poate că nu.

„Sau poate că nu”, „sau poate că nu”, „sau poate că nu” își repetă întruna pentru a se convinge.

Jérôme a dormit foarte puțin. Stă pe gânduri. Oare ia decizia corectă lăsându-și cabinetul și pacienții pe mâinile unei debutante? Cum să facă altfel? Oare ei nu sunt mai degrabă în pericol cu el decât cu o tânără care are neuronii hiperactivi și care acordă importanță până și celor mai mici simptome, de teamă să nu dea chix? Neuronii ei nu sunt ca ai lui, adormiți de alcool și de oboseală. Și mai ales de tristețe.

Așadar, a făcut alegerea potrivită.

Toate bagajele lui de firmă, bine aranjate, tronează la intrare. Trusa lui medicală e și ea acolo. Nu pleacă niciodată fără ea. O urgență care a intervenit într-o zi în care nu o avea cu el i-a fost de-ajuns pentru a-l convinge să nu se despartă niciodată de ea. Probabil că tatăl lui va sosi la timp. De regulă, este punctual. I-a spus că va veni la șase și treizeci de minute.

Este șase și un sfert când Caroline iese din cameră, cu părul ciufulit și cu ochii umflați. Probabil că și-a petrecut o bună parte din noapte plângând în pernă, pentru a scăpa de ultimele sentimente de teamă înainte de a se apuca de treabă. Ea îi zâmbește vag și dispare în baie. Jérôme îi pregătește un mic dejun complet, cu tot cu Nutella. Nu există nimic mai bun atunci când vrei să ridici moralul unei femei. Asta funcționează chiar și în cazul lui, așa că... Și apoi,

fata nu este atât de durdulie încât să se scuze că ține regim.

Zece minute mai târziu, ea își face apariția îmbrăcată, cu părul ud căzându-i pe umeri. S-a machiat cât a putut de bine, dar stigmatetele nopții ce a trecut sunt încă vizibile. Își începe consultațiile peste două ore. Nu are cum să le facă să dispară până atunci. Nu-i nimic. Se va face că plouă. Celor care sunt mai curioși, le va spune că are conjunctivită.

Câteva minute mai târziu, jeepul gri intră în curte. Pe pietriș, cauciucurile mari nu sunt deloc discrete. Paul sună la ușă și apoi intră în cabinetul medical, fără să aștepte. Își cheamă fiul strigând din josul scării. Jérôme îl invită să urce. Intrând în bucătărie, Paul este surprins de prezența tinerei.

— Caroline, înlocuitoarea mea, îi explică fiul său. Ți-am zis că o să las casa pe mâna ei?

— Ah, da, așa e. Bună, Caroline. Nu pari prea în formă.

— Bună ziua, domnule. Vă pricepeți la complimente, spune ea, zâmbindu-i vag lui Jérôme. Am o conjunctivită.

— O conjunctivită? Cum să nu, iar eu sunt Fred Astaire, răspunde Paul zâmbind.

— E un pic neliniștită, este prima dată când înlocuiește pe cineva, precizează Jérôme. Avem semnal la mobil acolo?

— E la capătul lumii, dar totuși avem. În cel mai rău caz, avem telefonul fix. E conectat pe tot timpul anului. Nu aveai de gând să te rupi cu totul, nu?

— Când ești medic, nu te rupi niciodată cu totul...

— Bine, ești gata?

— Da. Vrei o cafea?

— Nu. Pornim la drum.

Jérôme îi dă ultimele recomandări înlocuitoarei sale, care începe subit să manifeste semnele unei recăderi emoționale. Așa că el preferă să scurteze momentul. Ca atunci când smulgi brusc plasturele pentru a evita suferința interminabilă.

Când cei doi bărbați se instalează în mașină, ea aproape că se lipește de geamul bucătăriei, ca și cum i-ar implora să rămână.

Îi imploră...

— Ce i-ai făcut fetei? Întreabă Paul trântind portiera.

— Am luat-o ca înlocuitoare.

— Asta-i tot?

— Este prima dată pentru ea...

— Ah, prima dată!!! reia Paul zâmbind.

— Sper că o să fie bine, spune Jérôme îngrijorat.

— De ce să nu fie? Doar nu e ca și cum și-ar fi câștigat diploma la vreo chermesă, nu?

— Tată, chermesele sunt din altă epocă! Se teme că nu se va descurca dacă se întâmplă ceva grav.

— În general, începătorii sunt tobă de carte, nu? E mai plauzibil să faci exces de zel decât să greșească. Când te întorci, o să ai de clasat doar vreo douăsprezece rezultate de scintigrafie, vreo trei RMN-uri și cincizeci și trei de analize de sânge...

— Cu siguranță.

— Relaxează-te, doar de asta mergem în Bretania.

Paul rămâne tăcut pentru o clipă. Se gândește. Oare ar trebui să-l anunțe că merg să o ia pe Julie și pe micuțul ei? Ar putea să facă măcar atât, să-l informeze, însă știe că fiul lui se va enerva, se va supăra, îl va face să se simtă vinovat. Dacă așteaptă să ajungă acasă la tânără, Jérôme, care este un băiat bine crescut, își va înăbuși furia și poate că, având

în vedere cât durează călătoria lor, ranchiuna lui se va evapora până ajung la destinație.

Alege această variantă, fiind conștient de faptul că ocolul pe care vor trebui să-l facă pentru a trece s-o ia pe Julie îi va stârni curiozitatea fiului său. Ceea ce se întâmplă nu maidecât. Abia au ieșit de pe autostradă, că Jérôme îl întreabă:

— Poți să-mi spui unde mergem?

— La un prezbiteriu.

— Ce să facem ?

— O confesiune de ultim moment.

— Îți bați joc de mine? se enervează Jérôme.

— Nu chiar, dar amân cât pot momentul în care trebuie să-ți spun că mergem să luăm pe cineva care ne însoțește.

— Pe cine? se răstește fiul.

— O femeie fermecătoare.

— Nu mi-ai spus că ai cunoscut pe cineva. Ai fi putut măcar să-mi ceri părerea.

— E ceva recent, aproape că se scuză Paul.

— Adică?

— De-o săptămână.

— O cunoști de-o săptămână și o inviți să vină să-și petreacă vacanța cu noi în celălalt capăt al Franței?! izbucnește Jérôme.

— De ce nu?

— Eu n-am chef să vă fiu complice! Am venit pentru altceva.

— Nu-ți face griji. Nu e vorba despre asta. Ar putea să-mi fie fiică...

— Și de ce trăiește în prezbiteriu?

— Pentru că acolo a amenajat administrația locuințele sociale.

— Ah... pentru că, în plus, mai este și un caz social? La naiba, dar ce-ai de gând? Asta s-a întâmplat de când te-a părăsit Marlène? Îți răscumperi conștiința ajutând săracii?

— Nu am de ce să-mi răscumpăr conștiința, iar fata asta m-a înduioșat, asta-i tot.

— Unde ai găsit-o?

— La supermarket.

— Nu se poate, cred că visez...

— Am ajuns. Rămâi în mașină dacă vrei, eu mă duc să o iau.

După ce sună, Paul așteaptă câteva clipe pe treptele din fața casei. Julie rămâne de partea cealaltă a ușii, fără să facă zgomot. Așteaptă câteva secunde pentru a nu da impresia că era deja gata.

După ce numără până la zece, deschide în cele din urmă.

— Ah, dumneavoastră sunteți? spune ea, mimând surpriza.

— Julie, nu încercați să vă prefaceți surprinsă, nu sunteți foarte credibilă. Sunteți gata?

— Nu știu, încă mai ezit.

Se întinde încercând să vadă peste umărul lui Paul.

Jérôme observă scena, ca și cum nu ar fi nimic ieșit din comun. Se gândește că reflexia parbrizului va face să nu fie ușor de observat. Asta, o femeie fermecătoare? E o puștoaică cu o înfățișare deplorabilă, cu blugi uzați și cu un tricou mulat, care-i pune în valoare sânii rotunzi și aroganți. Desigur, aroganța unei perechi de sâni nu este neapărat un defect în sine. Dar fata asta nu făcea parte din plan. Urmează să-i creeze probleme, știe asta, o simte.

— Fiul dumneavoastră este aici? continuă Julie. Nu a spus nimic?

— E pe gânduri, stă în mașină. Nu vă faceți griji, are rumenul mare, o să digere repede.

— Nu, nu, dacă deranjez, nu vin. Oricum ezitam.

— De ce?

— Pentru că nu se cade să faci una ca asta, să pleci cu un necunoscut în celălalt capăt al Franței.

— OK! Cum doriți, răspunde Paul, întorcându-i spatele.

— Așteptați! țipă Julie în secunda următoare.

— Deja?

— Deja ce?

— Ați fi putut cel puțin să mă lăsați să demarez pentru a-mi satisface plăcerea de a vă vedea în oglinda retrovizoare, făcând semne disperate și fugind după mașină. Mi-ar fi gândilat orgoliul.

— Da, bine, în regulă. Merg.

— Mișto!

— Nu sunteți genul de bărbat care să zică „mișto”. Nu vi se potrivește.

— Ca și ieri, la restaurant, cu hainele. Nu mai țineți mortiş să faceți ceea ce se cuvine, e ridicol. Dacă am chef să spun „mișto”, spun „mișto”. Și fiul dumneavoastră?

— Știe și el să zică „mișto”.

— Nu mă refeream la asta. E gata?

— Încă doarme. Mă gândeam să-l trezesc în ultima clipă. Cu puțin noroc, va adormi la loc.

— Unde vă sunt valizele?

— Acolo, răspunde Julie, arătând spre un colț de lângă ușă. N-am mare lucru de luat.

— Asta cam așa-i, se miră Paul. (Își dă repede seama de condițiile precare în care trăiește Julie). Scaunul auto corespunde încă normelor?

— Bineînțeles că nu. Dar un scaun auto este scump. Oricum, nu-l am decât pe asta.

— În regulă! Le pun în mașină. Puteți să închideți obloanele și să mergeți să-l luați pe cel mic. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai puțin va rumina fiul meu bovin.

Paul apucă sacoșa mare din plastic, o pune în scaunul auto, le ridică, apoi se îndreaptă către mașină, făcând un semn din bărbie către Jérôme să-i deschidă portiera din spate.

— Ce mai e și cu scaunul ăsta? Ce vârstă are tipa?! Întrebă tânărul.

— E pentru fiul ei.

— Ha! Adică, pe deasupra, o să mai fie și un puști cu noi? Dacă aveai nevoie de o puicuță, ai fi putut măcar s-o iei fără pui...

— Nu am nevoie de o puicuță, și mai degrabă eu sunt puicuța în cazul de față, pentru că iau sub aripa mea câțiva puiuți firavi ca să le arăt marea, iar tu ești unul dintre ei, așa că ciocu' mic. Cu toții avem dreptul să fim fericiți pe acest pământ, iar eu am dreptul să-i fac fericiți pentru scurt timp pe puștoaică și pe țâncul ei.

Jérôme se întoarce în față și trânteste zgomotos portiera. Nu așa își imaginase sejurul în Bretania, însoțit de o fată de douăzeci de ani cu un aer respingător și de plodul ei de trei ani care nu poate fi decât insuportabil și care o să urle cât e ziua de lungă, de-o să le facă la toți capul țândări, ca mai toți țâncii iritați pe care-i întâlnește în cabinetul său de la țară, pe durata epidemiilor.

Fiind prins la mijloc între o înlocuitoare nesigură și o expediție care se anunță mai mult decât dubioasă în ceea ce privește liniștea, Jérôme nu este cu siguranță pregătit să renunțe la whisky ca să poată dormi.

Portiera din spate a rămas deschisă și Julie îl așază pe Ludovic, care se agățase de gâtul ei cu brațele lui moi, pe

jumătate adormit. Îl fixează în scaunul pentru copii în timp ce Paul încuie apartamentul cu cheia. Văzând că se înverșunează să încuie, ea merge să-i împărtășească secretele acelei uși cu o clanță năzuroasă.

Jérôme, care până acum nu s-a sinchisit să se întoarcă, se uită la copil care tocmai îl fixează cu o privire deopotrivă curioasă și absentă, încărcată încă de somn. Copilul e înduioșător în fragilitatea sa de făptură micuță, abia ieșită din tenebrele nopții. Apoi își strânge la piept colțul de cârpă care ține loc de jucărie preferată și-și bagă în gură degetul mare, întorcându-și capul către geam, cu pleoapele grele de somn.

Paul se așază la volan, și Julie în spate, lângă micuț.

— Jérôme, ți-o prezint pe Julie. Julie, fiul meu, Jérôme.

— ...

— De obicei, oamenii politicoși își spun „Bună ziua”, amintește Paul fără să pară că e afectat.

Salutul pe care l-au schimbat cele două părți adverse nu prevestește deloc o călătorie foarte plăcută. Cel al tinerii este ezitant și distant. Cel al medicului este glacial și ursuz.

Pare promițător!

Au trecut doar câteva minute de când au pornit și Julie se și întreabă dacă a făcut bine că a acceptat invitația. Dacă atmosfera va fi groaznică în continuare, ce-ar putea avea de câștigat de pe urma vacanței? Se agață de gândul că-i va arăta marea fiului ei, care nu a cerut să trăiască într-o locuință de douăzeci și cinci de metri pătrați, cu jucării primite de la Emmaüs* și cu o mamă care se zbate zi de zi pentru

* Emmaüs este o comunitate fondată în 1954 de abatele Pierre, preot catolic, care regroupează un ansamblu de asociații de întraajutorare a săracilor și a oamenilor fără adăpost, cu ramificații în 40 de țări. (n.tr.)

a-i asigura măcar cele de necesare supraviețuirii. În cazul asta, ar fi fost o greșeală să nu profite de ocazie.

Cât despre celălalt, o să accepte, în cele din urmă.

Sau poate că nu.

Dar asta nu o privește.

Julie a învățat că nu trebuie să se ocupe de problemele celorlalți. Are destule pe capul ei. Își ia puloverul, îl încolăcește și-l reazemă de scaunul auto învechit în care fiul ei adoarme iar, liniștit.

S-a săturat până peste cap de zgomotul din supermarket, de care are parte cât e ziua de lungă și este epuizată după multele nopți nedormite, în care o bântuie temerile și constrângerile de zi cu zi. Așa că Julie se relaxează și adoarme de îndată.

Paul se uită din când în când în oglinda retrovizoare. Deodată, își dă seama cât de nepotrivită este situația și înțelege de ce fiul său e pe gânduri. Paul simte totuși că prezența acestei fete îi va face bine și că probabil va fi reciproc. S-a săturat să se tot gândească timp de zile, săptămâni și luni în șir înainte să acționeze. Deciziile fulgerătoare au avantajul că sunt spontane și sincere. Atunci când ajuți să traverseze strada o persoană aflată în dificultate, acest lucru te unge pe suflet și te simți bine și mai târziu. În mod ciudat... intuiția lui Paul îi spune că Julie va rămâne în viața lui pentru o bună bucată de timp. Uneori avem senzații care nu pot fi explicate. Poate că în acest moment el se simte mai liber și mai fericit că este așa. Julie are de câștigat de pe urma faptului că s-au întâlnit în locul potrivit și la momentul potrivit.

Ea, cea care toată viața ei s-a aflat mereu în locul nepotrivit și la momentul nepotrivit.

Când traversează munții Vosgi prin tunelul de la Saintes-Marie-aux-Mines, Paul își dă seama că cercetează în oglinda retrovizoare chipul lui Julie și pe cel al copilului ei, peste care se reflectă jocul de lumini și umbre al neaanelor. La ieșirea din tunel, el o ia pe un drum care duce către un supermarket mare din zona industrială Saint-Dié. Când fiul lui îl întreabă de ce fac o oprire atât de repede, el îi explică faptul că nu suportă ideea de a conduce știind că are în mașină un copil de trei ani așezat într-un scaun care nu respectă normele de siguranță. S-ar simți vinovat dacă s-ar întâmpla ceva.

— Rămâi să ai grijă de ei sau vii să-ți dezmoțești un pic picioarele? îl întreabă pe fiul său.

— Vin, răspunde Jérôme, ca și cum era clar că asta avea de gând.

— Poți să mergi să cauți un cărucior? Scaunul auto mă va incomoda.

— Ești sigur de ceea ce faci?

— De ce, pentru că tu ești mereu sigur de ceea ce faci în viața ta?

— Nu, evident că nu, dar sunt precaut...

— Ce risc dacă-i cumpăr un scaun auto unei fete care nu-și permite să cumpere unul pentru puștiul ei?

— Ca ea să fi tras lozul câștigător și să te jumulească fără ca măcar să-ți dai seama, asta riști.

— Hai, hai! Am destui bani, iar ea nu mă va face să-mi pierd mințile, dacă asta e ceea ce te neliniștește. Poate că mă va face să-mi schimb ideile, dar nu să-mi pierd mințile. Știu foarte bine ce fac. Nu simt vreo iubire pasională pentru fata asta. Doar când iubești cu pasiune, nu mai ții cont de nimic.

— Atunci, ce simți pentru ea?

— Tandrețe. Tandrețea este un sentiment frumos, pe care ar trebui să-l ai și tu, Jérôme.

— De când știi tu ce-i asta?

— De când am întâlnit-o pe fata asta. E o adevărată revelație, e ca flacăra mistică a apostolilor care se pogoară deodată asupra ta.

— O cunoști de o săptămână!!!

— Și ce? Nu îți ia mult timp să îți dai seama de ceva ce e evident. În general, se întâmplă în mod fulgerător.

— Și zici că nu ești îndrăgostit?

— Nu, cred că nu aș îndrăzni nici măcar să o ating. Mi-ar fi teamă să nu-i fac rău.

— Ea nu pare totuși atât de firavă. Seamănă mai degrabă cu acele „Marie, pun-te capră” care, odată ajunse la vârsta când colegile lor încă sar coarda, sunt gata să aibă relații sexuale. Iată rezultatul. A rămas însărcinată la șaisprezece ani!

— Uneori, aparențele sunt înșelătoare. Sunt convins că fata asta are nevoie de o plapumă moale în care să se refugieze ca într-un cocon. Să aibă parte de gingășie și să uite de griji.

— Vezi, până și tu vorbești de plapumă. Ți-am zis că o să te jumulească.

— Viața e ușoară ca un fulg atunci când adierea care o poartă este însuflețită de dragoste și de tandrețe, așadar, chiar vreau să mai renunț la câțiva fulgi...

— Cine a zis asta? întrebă Jérôme.

— Eu.

— Tu? răspunde el râzând.

— Cât de nerușinat poți fi!

— Cel puțin, fata asta te inspiră. Deja e ceva. Și dacă lucrurile nu merg bine în Bretania? Casa nu e foarte mare, o să ne ciocnim unii de alții.

— Și dacă vor merge bine? Dacă reușim să trăim unii „alături” de ceilalți?

— Nu prea-mi dau seama ce-ar putea ieși cu o puștoaică pe care nu o cunosc, care abia a depășit vârsta adolescenței, asta dacă a depășit-o, și care are pe cap un puști care ar putea, la fel de bine, să fie fratele ei mai mic.

— Nu cataloga oamenii. Doar pentru că e săracă și pentru că e o mamă foarte tânără, asta nu înseamnă că e imatură și neinteresantă.

— Mai vorbim noi despre asta la întoarcere, propune Jérôme, plin de cinism.

— Exact! Pâna una, alta, ea petrece mult timp citind cărți. Și tu, de cât timp n-ai mai deschis o carte?

— De alaltăieri. Era o carte mare, stufoasă și grea, cu coperta roșie.

— Da, știu, dicționarul de medicină Vidal. Dar mă refer la romane, la eseuri, la lucruri care te fac să evadezi și să te deschizi?

— Nu am timp.

— Ba sigur că ai timp. Doar că nu-ți faci, asta-i tot. Pentru că tu crezi că nu ai nevoie nici să evadezi, nici să te deschizi către lume.

— Am nevoie de Irène.

— Irène a murit, îi spune tatăl său pe un ton sec.

Jérôme tace. Aceste trei cuvinte sunt la fel de dureroase, chiar și la câteva luni de când s-a întâmplat nenorocirea. Tatăl său le-a rostit cu răceală și Jérôme știe de ce. Își dă seama că are nevoie să se obișnuiască cu vestea, să o integreze în sistemul lui și că, dacă cineva îi plânge de milă, asta nu-l va ajuta. Paul a fost foarte bine intenționat, l-a luat deseori în brațe în zilele de după nenorocire, l-a ținut de mână la cimitir atunci când toți ceilalți plecaseră și când Jérôme se afunda în pietrișul fin de pe alee, rămânând

nemișcat în fața gropii. Dar de câteva săptămâni, și-a schimbat strategia. Dacă va primi prea multă compasiune, fiul lui va rămâne în acea stare nocivă. Oare nu e mai bine ca uneori să aibă parte de un electroșoc, dacă asta îl poate ajuta să înfrunte crunta realitate?

„A murit.”

Doar tatăl lui are curajul să spună că „a murit”.

Ceilalți preferă să evite acest cuvânt brutal. Ei își imaginează că, dacă utilizează eufemisme, dacă nu spun lucrurilor pe nume, acestea nu sunt chiar atât de evidente, că realitatea pe care o descriu poate fi atenuată.

Ne-a părăsit.

Și unde s-a dus?

A decedat.

E un cuvânt elegant, dar lung. Un pic pompos. Prea oficial.

E în ceruri.

Și-au găsit prostul!

E moartă.

Păi da, e moartă!

E opusul cuvântului *vie*. E asemenea unui tablou care a fost pictat de un maestru, din a cărui natură florile au fost rupte, fructele au fost culese și ele nu-și vor păstra culoarea și frumusețea decât datorită pânzei pictorului. E asemenea acelor câteva poze cu ea pe care le-a aranjat într-un album așezat printre cărțile din bibliotecă. E asemenea unei naturi moarte, agățate de un perete al vieții sale de medic de provincie. Și suferă ca un martir pentru că trebuie să bată cuiul de care va atârna acest tablou. Trebuie să-l bată adânc, în carne. E o fisură care va deveni o cicatrice tare, un cheloid, genul de cicatrici care te schingiuiesc pe viață.

Paul a găsit un scaun auto. L-a luat pe cel mai scump, desigur. E cel care oferă o protecție maximă. Sau poate că e doar o înșelătorie bine pusă la punct de către producător.

Când ajunge la mașină, Julie deschide portiera și i se adresează :

— Ludovic încă doarme și eu vreau să merg să urinez. Îl las cu dumneata.

Privind-o cum se îndepărtează, Jérôme mormăie în barba lui lungă de trei zile că rar i-a fost dat să vadă o față care să se comporte atât de vulgar.

— Exagerezi, chiar tu mi-ai spus că „a urina” este un termen medical, spune Paul indignat.

— Asta nu înseamnă că nu este vulgar în limbajul curent.

— Aaa, atunci trebuie să fii medic ca să ai dreptul să-l utilizezi în limbajul curent, fără a fi vulgar? Poate că Julie știe că e termenul științific pentru a spune că-ți golești vezica.

— Cunoști multe fete de douăzeci de ani care vorbesc așa?

— Nu cunosc multe fete de douăzeci de ani. Și nu-mi pasă de limbajul lor, contează doar să fie pline de viață. Și să fie pozitive, dacă se poate.

— Spui asta din cauza lui Irène?

— Da, poate că da. Ar fi fost mai bine dacă era vulgară, dar fericită. Mă duc și eu să urinez. Eu am voie să spun așa?

— Las-o baltă.

— Ai tu grijă de micuț?

— Am de ales?

— Ție îți vine să urinezi?

— Nu.

— Atunci nu ai de ales. Revin imediat.

Paul se oprește în fața toaletei pentru femei și o așteaptă pe Julie pentru a-i face o propunere decentă.

Aceasta iese câteva minute mai târziu, trecându-și rapid mâna prin păr, probabil ca urmare a faptului că s-a uitat pe fugă în oglinda de deasupra chiuvetelor și a văzut că avea părul răvășit după somn.

— Dați o raită pe la raionul de cărți; dacă găsiți vreuna care vă place, luați-o și căutați ceva și pentru Ludovic. Drumul va fi lung, spune Paul întinzându-i portofelul. Ne vedem la mașină.

— Și Ludovic?

— E pe mâini bune, nu vă faceți griji.

— Tocmai.

— Tocmai ce?

— Tocmai, îmi fac griji în privința mâinilor bune despre care vorbiți.

— Nu vă faceți griji. Aparențele sunt înșelătoare în ambele cazuri.

— Care ambele cazuri?

— Știu eu ce vreau să spun. Și acum, mergeți, drumul e lung și zilele sunt din ce în ce mai scurte. Mi-aș dori să ajung în Bretania înainte de căderea nopții. Cred că deja ne putem lua gândul de la asta, dar, mă rog...

Julie nu pierde mult timp în fața cărților. Știe ce va lua pentru ea. Ultima apariție semnată Fred Vargas pe care o urmărea ca să o împrumute de la bibliotecă, imediat ce ar fi fost introdusă în baza de date. Pentru Ludovic va alege o poveste cu zâne și spiriduși. Asemenea celor care i-au legănat ei copilăria – prea mult, probabil. Este greu să ieși din labirintul poveștilor frumoase, atunci când crezi cu tărie în ele. Într-o bună zi, te trezești și-ți dai seama că viața nu este atât de idilică, precum te fac să crezi aceste povești.

„Și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.”

Ți-ai găsit!

Înainte de toate, ar trebui să reușești să-l găsești pe Făt-Frumos. În basmele astea, femeile nu-și cresc singure copiii, nu se spetesc cât e ziua de lungă pentru a supraviețui. În basmele astea, femeile sunt frumoase, bărbații sunt puternici, între ei există iubire și duc o viață care e numai lapte și miere.

Basmele sunt niște porcării.

Când Julie se întoarce în parcare și vede că locul în care au parcat cu o jumătate de oră mai devreme este gol, sto-macul i se întoarce pe dos numaidecât. Pentru că este sigură că mașina era pe acea alee, chiar după adăpostul de cărucioare, în fața intrării B. Probabil că gândurile care îi străbat mintea au aceeași viteză ca cele ale unui muribund care-și vede viața perindându-i-se prin fața ochilor. Au plecat, l-au luat pe Lulu cu ei. Mama ei ar fi avut dreptate dacă i-ar fi spus că e o nebunie curată. Dar de ce? Pentru traficul ăsta de copii către Asia, atât de răspândit? Nu Lulu! Nu Lulu al ei! Cum a putut să se încreadă în primul om care i-a ieșit în cale, fără să ia în calcul altceva în afară de mica ei plăcere egoistă? După acea clipă în care parcă ar fi fost lovită cu măciuca drept în moalele capului, Julie începe să alerge prin parcare, în căutarea jeepului. Nu e posibil, nu e posibil, așa ceva e de necrezut!

Nemernicii!

Julie nu mai respiră. Nici măcar nu mai vede oamenii din jur, nu aude vociferările femeii pe care tocmai a îm-brâncit-o și care era cât pe ce să cadă. Îl caută pe Lulu. Se uită în josul străzii căutând din priviri un autovehicul în viteză. S-au organizat bine, dacă stai să te gândești. Și-au

jucat bine rolul. S-a lăsat prinsă în capcană, fiind prea nai-vă. Ce-i de făcut acum? Ce-i de făcut? Julie simte cum lacrimile o năpădesc. Trebuie să găsească un telefon ca să o sune pe Manon. Ea va ști ce-i de făcut. Ea știe întotdeauna ce să facă. Julie s-a întors și privește către centrul comercial, în direcția aceluia loc al naibii de gol, pe care tocmai îl ocupă o altă mașină. Tresare când se aude un claxon în spatele ei și se întoarce de îndată. Aflat la volan, Paul îi surâde, tulburându-se dintr-odată când citește în ochii ei faptul că este îngrozită. Julie îl zărește pe fiul ei în scaunul auto. Închide ochii și aproape că leșină. Furia ia instantaneu locul sentimentului de ușurare, și ea se urcă în mașină, trântind portiera cu agresivitate.

— Unde ați fost? urlă ea.

— Liniștiți-vă, Julie. Am fost la service să verificăm presiunea din pneuri, nu eram sigur de unul dintre ele.

— Să nu mai faceți asta niciodată. M-am speriat!

— De ce v-ați speriat?

— Am crezut că ați plecat!

— Și unde să plecăm fără dumneavoastră?

— Nu știu, dar nu mai faceți asta niciodată, repetă Julie îmbrățișându-l pe Lulu, care îi surâde calm.

— De țe țipi, mama?

Câteva minute mai târziu, mașina intră din nou pe autostradă. Ludovic bea din biberon. Julie a început deja să citească romanul pe care tocmai l-a cumpărat ca să mai uite de spaima groaznică ce încă-i face inima să bată prea repede. Jérôme privește nepăsător peisajul și Paul se gândește.

Se gândește la trecut, la viitor, la ce se întâmplă acum. Se gândește la viața pe care a dus-o și la ce mai așteaptă.

Are nevoie de tinerețe și de fantezie, de veselie și de tandrețe. Mai ales de tandrețe.

Deși era dezamăgit de a doua lui căsnicie, a rămas împreună cu soția lui de dragul aparențelor. În definitiv, ea avea puține lucruri în comun cu el. Principalele ei îndeletniciri erau legate de aspectul ei fizic, mergea la cosmetică și la clubul sportiv, după-amiaza obișnuia să meargă la shopping și seara ieșea cu prietenele. Fiind casnică și ținând cont că soțul ei avea un salariu destul de măricel pentru a întreține toată familia, ea s-a deprins cu această viață ușoară, fără a fi prea recunoscătoare față de partenerul ei de viață și fără a-i acorda prea multă atenție. Conversațiile lor erau la fel de banale și de neinteresante ca paginile revistelor pentru femei pe care le citea cât e ziua de lungă, în timp ce Paul nu visa decât să vorbească despre autorii literaturii clasice și contemporane cu care se delecta în puținele momente libere pe care le avea. Singurele preocupări ale soției sale erau de ordin material, iar soțul ei considera că erau cu adevărat neînsemnate.

Astăzi, el își dă seama că, timp de câțiva ani la rând, s-a dedicat muncii sale pentru a petrece cât mai puțin timp acasă. Mai ales de când Jérôme a plecat la casa lui.

Așadar, Paul se simte ușurat în urma plecării lui Marlène; până la urmă, este și un nou început. Vrea să se bucure de moment, fără să-și facă planuri legate de cometa.

Ce cometă?

Pauline, ea era cometa lui.

Ea și-a schimbat traiectoria cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Cometa lui e la ani-lumină distanță...